

Octavian URSULESCU

MARINA VOICA, drum spre legendă

OCTAVIAN URSULESCU

Marina Voica,
drum spre legendă

Copyright © 2018, Editura Pro Universitaria

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin
Editurii Pro Universitaria

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără acordul scris al
Editurii Pro Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URSULESCU, OCTAVIAN

Marina Voica : drum spre legendă / Octavian Ursulescu. -
București : Pro Universitaria, 2018

ISBN 978-606-26-0951-1

821.135.1

929

Colecția „Artele spectacolului” este îngrijită de **Oana Georgescu.**

Fata venită de departe

Sala Palatului din București arhiplină - spectacol omagial Marina Voica și Alexandru Arșinel, aniversând două cariere prodigioase. Luminile se sting și cei peste patru mii de spectatori tac, cu ochii pe scenă. Acolo, doar un reflector urmărește prezentatoarea, care se apropie de microfon cu o foaie în mână, de pe care citește, vădit emoționată: „A fost odată ca niciodată o fată... Și a trăit într-o țară unde zăpada albă scârțâie veselă sub picioare și gerul îmbujorează obrajii fetelor cu ochi albaștri. Dar într-o zi a venit o zână și a grăit așa: „O să pleci în altă țară, cu o mare albastră, blândă și calmă... Și ai să fii acolo o prințesă cu un glas de privighetoare și oamenii vor asculta la nesfârșit cântecele tale!”. Această poveste ar fi putut fi doar un basm, dacă nu ar fi devenit aievea într-o zi! Acest „aievea” s-a dovedit într-adevăr o carieră impresionantă: peste 400 de melodii lansate la radio sau pe discuri, cântate în turnee în țară și peste hotare; nenumărate și neuitate apariții la televiziune; premii la concursuri naționale și internaționale; un lung șir de trofee de excelență din partea mai multor posturi de televiziune, de radio sau a unor importante publicații din România și din străinătate; nouă stagii la Teatrul de revistă „Constantin Tănase”... Iată ce spune artista pe site-ul său: „Acum trăiesc la Breaza. Tot aud că se spune că m-am retras și m-am tot retras... Nici vorbă! Continui să compun, să apar la TV și în spectacole. Nu mă simt nici singură și nici retrasă. Iar casa mea răsună de muzică și de cântece! Aș zice că, deși mă apropii de sfârșitul vieții, trăiesc în

prezent cea mai liniștită și mai mulțumitoare perioadă a existenței mele. Dar ce va fi mâine doar Dumnezeu știe...”. Doamnelor și domnilor, o legendă a muzicii ușoare românești, Marina Voica!”.

Acest anunț, firește de fiecare dată cu un alt text, a răsunat de sute, de mii de ori în întreaga lume, într-o carieră strălucită de aproape șase decenii, pe care voi încerca, deși nu va fi deloc ușor, s-o concentrez între copertile volumului de față. Voi folosi articole, interviuri, relatări, păreri ale celor care o cunosc și o apreciază, dar mai ales propriile sale amintiri, din care o parte le-a publicat cu ani în urmă în săptămânalul „Independent”, condus la vremea respectivă de cunoscutul gazetar Horia Alexandrescu, de care mă leagă anii frumoși petrecuți în redacția ziarului „Scânteia tineretului”. Deocamdată recurgem la un prolog al acestor amintiri:

„Viața mea e plină de evenimente tumultuoase, care ar putea umple ușor sute de pagini într-un adevărat roman. Dar despre asta mai târziu. Acum, o scurtă rememorare. În primul rând doresc să corectez anumite inexactități care circulă în presă, cum că m-ar chema Marinka, acesta fiind doar un diminutiv de la Marina, sau că m-am născut pe 2 septembrie, când de fapt sunt... cu o zi mai tânără. Și că acest eveniment s-ar fi petrecut într-un orașel mic, când de fapt este un oraș mare din Rusia, cu peste jumătate de milion de locuitori, centru de județ, oraș universitar, renumit pentru industria textilă. Și fiindcă acolo majoritatea celor care lucrează este alcătuită din femei, a primit denumirea de „orașul miresei”, „miresele” acestea din Ivanovo fiind tare frumoase... Am un frate, Șurik, adică Sașa, de la Aleksandr, mai mare decât mine cu 7 ani. Părinții si-au dat seama că suntem copii foarte muzicali și ne-au dat la o școală de profil, eu la vioară și Șurik la violă. Aveam doar 6 ani și tare mă mai plictisea vioara la care trebuia să studiez acasă, în timp ce toți copiii se jucau în curte. Așa că după câțiva ani mamei i s-a făcut milă de mine și m-a retras de la școala de muzică, dar Șurik a continuat și a absolvit ca premiant. Tot la Ivanovo am făcut liceul, pe care l-am terminat în 1954. Fratele meu era deja

student la Medicină, dar în tot acest timp a continuat să se ocupe și de educația mea muzicală, invitându-mă să mă acompaniez singură la pian, interpretând cu însufletire cântece pionierești. Într-o zi am văzut un film argentinian cu Lolita Torres, datorită căruia am devenit ceea ce sunt acum. De atunci repertoriul ei și cântecele spaniole au devenit baza a ceea ce aș numi stilul meu. Părinții s-au hotărât să mă trimită la facultate la Moscova, dar nu m-am simțit prea bine acolo. Institutul de Finanțe nu era pe gustul meu, nici aglomerația metropolei nu mi-a priit: voiam acasă la mama! Acolo la facultate a pus ochii pe mine un coleg român și nu i-a dezlipit până nu s-a însurat cu mine. Ne-am căsătorit fiind încă amândoi studenți, îi port și acum numele, Voica. După căsătorie și absolvire a plecat în România, lăsându-mă să-mi termin facultatea. A urmat o perioadă de pregătire pentru a-l putea urma, perioadă dramatică pentru părinți. Și iată-mă în tren, tânără și curajoasă, gată să întâmpin necunoscutul. În București m-am adaptat foarte repede, orașul era încântător, clima caldă, oamenii zâmbitori și primitivi. Am lucrat un timp la Direcția generală a ADAS, până când într-o bună zi o prietenă mi-a adus în casă un tânăr care lucra la Televiziune, ca să mă asculte cântând. M-am așezat la pian și am cântat tot repertoriul Lolitei Torres, iar din când în când luam castanietele și dansam prin cameră. Cred că l-am cucerit pe tânărul de la TV, fiindcă peste câteva zile am fost invitată la o emisiune de-a lui. Mi-am croit și

mi-am cusut singură o rochie pe care o am și acum și-mi vine ca turnată, am luat castanietele și am cântat două cântece, unul rusesc și altul spaniol. Pe atunci emisiunile erau „pe viu” și în direct, dar pentru mine era ca o joacă, fără pic de emoții, nefiind conștientă că acesta va fi preludiul marii cariere ce mă aștepta. Am avut succes cu apariția mea, iar tânărul regizor, care nu era altul decât Valeriu Lazarov, mi-a spus să uit

că sunt economișă, fiindcă se născuse o nouă stea. În paralel cu lansarea mea, tot în emisiunea lui Lazarov și-a făcut apariția o puștoaică care abia împlinise 16 ani, iar numele ei era Margareta Pâslaru. Într-una din emisiunile ulterioare, cineva a avut ideea de a face un duet cu aceste două tinere lansate cu un răsunset atât de mare. Și fiindcă pe amândouă ne lega muzica spaniolă și dragostea pentru Lolita Torres, au ales un cântec din repertoriul acesteia, care pot spune că a intrat în istorie, cu titlul „Pe-aripa vântului”. Generația mea nu va uita niciodată acest duet din Revelionul TV 1960, când două fete stând la un geam înghețat cântau: „Ninge, ninge, fulgi de zăpadă, pe casă, pe stradă...”. Am cântat un timp împreună, apoi fiecare și-a urmat drumul său. După mulți ani, artiste consacrate fiind, compozitorul Radu Șerban ne-a scris, în amintirea lansării noastre ca duet, superba piesă „Baladă”, pentru festivalul de la Mamaia. Mi-aduc aminte că marele dirijor al orchestrei Radio, Sile Dinicu, a lăcrimat la repetiție văzându-ne din nou împreună... Cariera mea a fost presărată cu multe urcușuri și coborâșuri. Întotdeauna am fost victima conflictului politic dintre România și Rusia. Mare lucru nu s-a putut rezolva între ele, dar Marina Voica era aici, aproape, așa că... „Jos cu ea!”. Și stăteam ani de zile îndepărtată din TV și Radio. Așa s-a întâmplat ca înaintea uneia din perioadele acelea nefaste, Radu Șerban a scris pentru mine un cântec, „Prieten drag”. L-am cântat în primă audiție la o emisiune de televiziune, unde chiar compozitorul m-a acompaniat la pian, am înregistrarea pe bandă de magnetofon. L-am cântat un timp, iar „Prieten drag” devenise un șlagăr în repertoriul meu. Dar a venit iarăși o perioadă când nu aveam voie să apar la TV sau Radio

(„Cine anume e acest „Prieten drag”, tovarăși?” - N.A.), așa încât Radu Șerban, ca să nu moară un cântec atât de frumos, l-a încredințat unei debutante, Pompilia Stoian. Varianta mea s-a rătăcit prin Radio și cântecul s-a consacrat și a consolidat repertoriul Pompiliei Stoian. Multă vreme după aceea nu am avut cântece românești, până când într-o bună zi totul s-a schimbat, cu piesa lui Ion Cristinoiu „Încrederea”, care a luat Marele Premiu la Mamaia. De atunci compozitorii m-au asaltat cu creațiile lor și am devenit în sfârșit o adevărată vedetă a României, așa încât mi se pare firesc să mulțumesc tuturor aceluia care m-au susținut în carieră - George Grigoriu, Ion Cristinoiu, Marcel Dragomir, Marius Țeicu, Ionel Tudor, Titus Munteanu, Paul Urmuzescu, Ovidiu Dumitru, Ioana Bogdan, Aurora Andronache, Horia Moculescu, Tudor Vornicu, Dan Mihăescu și încă o armată de oameni cu care am colaborat în acești ani. De atunci au fost numeroase apariții la TV, show-uri în țară și peste hotare, festivaluri naționale și internaționale, multe diplome de excelență, discuri, turnee în țară și în străinătate, în Polonia, Cehoslovacia, Germania, Bulgaria, Turcia, Malta, Israel, Cuba, Rusia, Canada, Republica Moldova, SUA, Canada... Apoi am devenit compozitoare și textieră. Textieră, pentru că textul în cântecele mele este esențial, întotdeauna o poveste venită prin inspirație și nu neapărat ca un episod din propria-mi viață. Încep cu textul, cu o idee, iar muzica... mă așez la pian și în câteva minute cântecul este gata! Să mă ierte compozitorii profesioniști pentru un așa diletantism! Și totuși, de mult nu am mai avut un șlagăr atât de mare ca „Într-un colț de cafenea”, care dăinuie de atâția ani, la toate concertele organizatorii și publicul îmi cer obligatoriu să-l cânt, că m-am cam plictisit de el, nu alta. Pentru că eu consider că am și alte compoziții la fel de „șlagăroase”, cum ar fi „Bucureștiul e micul Paris” sau „Apartament 23” (continuare la „Într-un colț de cafenea”), și

urmează unele și mai și! Acum trăiesc la Breaza. Toate televiziunile au venit să-mi filmeze casa și curtea și toți au fost încântați de peisaj. Tot aud că „Marina Voica s-a retras”, dar nici vorbă de așa ceva, am fugit de căldura din București, pe care o suportam din ce în ce mai greu. Sunt înconjurată de vecini buni și de respectul autorităților, fiindu-mi decernat titlul de „Cetățean de onoare” al orașului Breaza. Filmez, compun, plec în turnee. Ce-mi pot dori mai mult?”.

